

ZPRÁVY Z TRÁVY

č.1, 2012/13

Milí čtenáři,

už je to tady – další, letos první vydání našeho školního časopisu, na který jsme se všichni tolik těšili!

Proto vám přejeme zajímavé počteníčko a strašidelný Halloween!

Halloween vs. Dušičky ?

Když se zamyslím, tak většina dětí neví, co to Dušičky jsou. Každý listopad slyší o Halloweenu, maskách, sladkostech a dalších pro někoho zbytečných, ale pro jiné nepostradatelných věcech ... Halloween je spíše komerční svátek, který dětem přináší radost a možnost se obléct do nějaké strašidelné masky a vyloudit pár sladkostí. Takto to znají spíše v Americe. V Česku už se ale také bohužel slyší spíše o Halloweenu a Dušičky se nepodporují. Přitom Dušičky jsou pro mě mnohem duchaplnějším svátkem. Má to své kouzlo, když jde celá rodina společně navštívit hřbitov a zavzpomínat na své blízké, kteří nám chybí a kteří s námi už nejsou. Proto si myslím, že by se děti měly zajímat o Dušičky a zjistit si celou jejich podstatu. Pak možná poznají jejich krásu...

Johana Polomíková

VENDINO ZVÍŘECTVO

UPÍR

Ne, nebojte se, není to upír, kterého známe z filmů nebo knížek, nebude vám v noci sát krev. Upír obecný měří pouze necelých 8 centimetrů, dokáže sát krev i z prasete, ale naštěstí žije v Americe, takže nejspíš nemusíme očekávat, že nás v brzké

době navštíví, ani není příliš obratný letec, proto i kdyby chtěl, nedoletěl by k nám. Tento tvor žije přes den v jeskyních nebo na jiných tmavých místech. Upír vylétává teprve, až je tma, létá pomalu nad zemí a hledá si nějakou „svačinku“. K oběti málokdy přilétává, jakmile ji uvidí, přistane na zemi a dojde si k ní po čtyřech. Upír krev nesaje, pouze ji olizuje jazykem. Dožívá se kolem 12 let. Takže když vám bude slintat na krk, nebo se vám svým neobratným letem zaplete do vlasů, tak víte, kdo vás navštívil...

Venda Batová

CO SE TADY DĚJE?? CO SE TADY DĚJE??

Na školní hřiště se slétli dravci

Společnost SEIFEROS uspořádala v pátek 5. října pro naše žáky populárně naučný program, jehož hlavní náplní byla přehlídka a letová produkce několika desítek dravých ptáků a sov. Celá akce se uskutečnila během dopoledne na školním hřišti.

V rámci třicetiminutové poutavé přednášky se žáci dozvěděli řadu zajímavostí o životě každého z vystavovaných druhů. Posléze mohli klást zvědavé otázky a ti nejlepší byli na základě motivačního přezkoušení odměněni zajímavými drobnými dárky.

Žáci si mohli jednotlivé druhy dravců prohlédnout zblízka a některé také pohladit. Nejzajímavější částí programu byla letová produkce, která nabídla imitaci lovu za použití speciální tažné techniky pro lovené vycpaniny.

Nejpozornější žáci byli pak v závěru odměněni přiletem dravce na jejich ruku, což byl zajisté nevšední zážitek jak pro malé, tak i velké školáky. Žáci mohli mj. shlédnout výra velkého, rorha velkého a jižního, sokola loveckého a stěhovavého, sovu pálenou, jestřába lesního, puštíka obecného, orla stepního či bělohlavého.

Dopravní výchova na I. stupni

Proč naše škola chápe výuku dopravní výchovy jako jednu z prioritních záležitostí?

Vzhledem k tomu, že počet usmrcených či zraněných účastníků silničního provozu (včetně mladistvých) je jedním z nejzávažnějších problémů bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v ČR, hraje dopravní výchova na základních školách velmi významnou a nezastupitelnou roli.

Je třeba si uvědomit, že žáci základních škol, kteří jsou již nyní účastníky silničního provozu, jsou v převážné většině také budoucími řidiči. A právě u nich může začít možná náprava chování a návyků celé společnosti, které se mj. odrážejí v chování v silničním provozu. Žáci rovněž dokážou ovlivnit chování svých rodičů. Smrtelná a těžká zranění dětí poznamenávají život celých rodin na několik let či generací. Proto je v základních školách efektivní realizace témat týkajících se prevence bezpečnosti v silničním provozu obzvláště významná.

ANKETA

Ptali jsme se našich učitelů, koho by zvolili za prezidenta...

Radana Vařejková:

Ze současných kandidátů mi nevyhovuje žádný, kdyby se ucházel třeba Marek Eben, s nadšením bych k volbám šla...

Lenka Michálková:

Ještě nevím určitě, ale zřejmě bych zvažovala pány Fischera a Okamuru. Myslím, že by byli důstojnými a seriózními představiteli našeho státu...

Lucie Jirkovská:

Občané České republiky si zvolí v demokratických volbách svého prezidenta sami. Podle mého názoru by to měl být člověk nadstranický a myslím si, že by tuto funkci dobře vykonávala například paní Helena Třeštíková nebo paní Táňa Fischerová...

Lenka Húšťová:

Zatím nevím, koho budu volit za prezidenta. Mám své favority, ale ještě si to musím promyslet...

nakreslila: Lea Trčálková

A co si myslí o naší vládě...?

Radana Vařejková:

Každá vláda dělá, co považuje za vhodné. Nejsem z těch, co by u piva nadávali. Jen by se mi líbilo, kdyby celé čtyři roky, vládla jen ta strana, která vyhrála volby. Aby ukázala, co umí a jestli plní sliby...

Lenka Michálková:

Stejně jako většina občanů jsem nespokojená. Člověk žasne, co se u nás děje. Myslím, že současná vláda úplně ztratila důvěru lidí...

Lucie Jirkovská:

Kdo sleduje média a televizi, tak si o politické situaci udělá obrázek sám a názor na to se může napříč občanské společnosti různit...

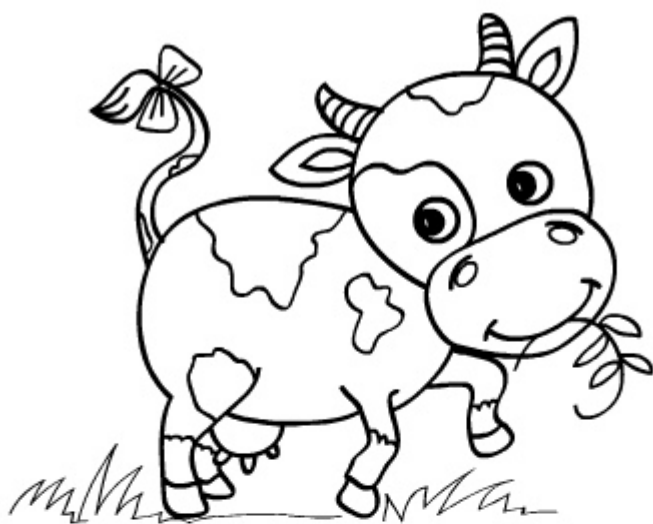

Lenka Húšťová:

„Politika je akrobacie, při níž se rovnováha udržuje tím, že se hlásá opak toho, co se dělá.“
(Maurice Barrés)

Být vládním představitelem jistě není snadné, současná vláda ovšem spíš připomíná frašku. Balancuje mezi korupčními aférami, skandály a sliby. Stále nám však zaručuje život ve svobodné zemi - a to je důležité. Osobně mě zarazil velký comeback KSČM v letošních volbách. Zdá se, že se velmi rychle zapomnělo na to, kolik zla stoupenci této politické strany v minulosti napáchali. Asi se už málo mluví o tom, že to byli právě oni, kteří kdysi tu vzácnou svobodu rázně potlačovali...

ZÁBAVA

Najdi 5 rozdílů
a pak si můžeš
obrázek vybarvit :)

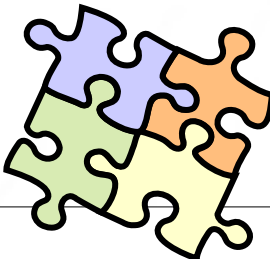

Co dělá sedmnáct
blondýnek před
kinem?
Čekají, až přijde
ještě jedna,
protože film je
přístupný až od
osmnácti.

Paní učitelka na
škole v přírodě
pomáhá Pepíčkovi
s kufrem.
„Co to s sebou
táhneš? Ty tam máš
snad cihly...“
„Říkala jste, že si
s sebou máme vzít
nějakou
nejoblíbenější věc,
aby se nám
nestýskalo... Tak
jsem si vzal televizi!“

HÁDANKY:

<p><i>Má to klobouček, jednu nožičku, pěkně si sedí, v mechu v lesičku.</i></p> <p><i>(Hříbek)</i></p>		<p><i>Přišel k nám bílý kůň, zalehl nám celý dvůr.</i></p> <p><i>(Smě)</i></p>
--	---	--

Johana Čadová, Mariana Žárská

Křížovka

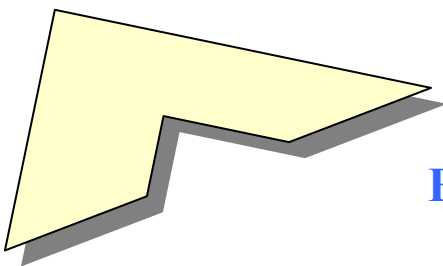
Co mimo jiné potřebujeme, aby naše tělo bylo zdravé? Odpověď najdeš v tajence.

- 1 - pletené oblečení**
- 2 - opak slabého**
- 3 - začátek závodu**
- 4 - uzenina**
- 5 - zápach**
- 6 - malý cedník**
- 7 - spapat**
- 8 - malé zvířátko žijící v zemi**

WWW.KAPESNICEK.CZ

1	S			
2	S			
3	S			
4	S			
5	S			
6	S			
7	S			
8	S			

2 - 3

Být či nebýt psychiatrem...?

Když jsem si měl ve 3. ročníku medicíny vybírat obor, velice mě lákala psychiatrie. V rámci této volby jsem měl možnost přijít se podívat na jedno sezení, které vedla psychiatrička Dagmar Říčková.

Velmi mě zajímalo, co se bude dít... Přišel jsem a uviděl 6 pacientů sedících v kroužku. Dagmar seděla vedle nich v křesle a dlouhými prsty ťukala do stolu. Už z jejího pohledu bylo zřejmé, že si myslí, že je nejlepší v oboru. Tiše jsem si sedl vedle ní a pozoroval dění v místnosti.

„Tak tedy začneme.“ Dagmar si stoupla a díky svým podpatkům se na ostatní dívala z velké výšky.

„Každý z vás nám bude vyprávět svůj příběh. Začni třeba ty, Markéto,“ ukázala na ženu kolem třicítky. Měla dlouhé havraní vlasy svázané v ohonu.

„Jmenuji se Markéta Hrazdová,“ řekla žena tiše.

„Ahoj, Markéto,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Jsem velký nadšenec sportu. Ráda jezdím na kole, běhám, ale nejraději mám koloběžku. Vždycky mě doprovází můj pes Bobík...je to čivava,“ pokračovala.

„Mňam...čivava! Na kari je nejlepší!“ podotkla žena, o které jsme se později dozvěděli, že se jí říká Tlustá Berta. Markéta se na ni zaraženě podívala, ale vyprávěla dál. „Minulý měsíc jsme si s Bobíkem řekli, že se pojedeme projet. Jela jsem ale příliš rychle. Uslyšela jsem křupnutí a uviděla jeho pahýlky ležící vedle jeho bezvládného tělíčka. Ještě teď slyším jeho štěkot!“

„Haf, haf...“ ozvala se provokativně Eva.

„Stop!“ křikla Dagmar „Zastrčte jeho pahýlky zpátky do kabelky a spusťte vy, Evo...“

„Jmenuji se Eva Mazaná,“ vzala si slovo žena ve středních letech.

„Ahoj, Evo,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Byla jsem tak geniální, že jsem vymyslela perpetuum mobile. Ztratily se mi ale plány a já je nemohla najít,“ vzlykla Eva „Skončila jsem tady...“

„Jmenuji se Lenka Peroxidová,“ rozkřikla se blondatá žena.

„Ahoj, Lenko,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Zmlknem!“ okřikla je Lenka.

„Ale, Lenko...“, napomenula ji Dagmar a zase si stoupla.

„Sednem!“ obořila se i na ni Lenka.

„Mluv raději ty, Petře,“ pobídla Dagmar muže v růžových, vytahaných teplácích. Muž si přestal vytrhávat obočí a odkašlal si. Povytlhl levé obočí, protože z pravého mu zbyly už jen dva chloupky.

„Já jsem Petr Nechet,“ představil se.

„Ahoj, Petře,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Snad Nehet, ne?“ opravovala ho Dagmar puntičkářsky.

„Ne! Jsem Nechet!“ trval na svém Petr. „Navrhoval jsem obálku časopisu a měl jsem úžasného přítele Gabriela, který nosil žluté gumáky a ty nikdy nesundával. Časem se mi začaly hnusit a byl jsem na ně úplně alergický. Nakonec jsem mu řekl: Buď gumáky, nebo já!...No a on si vybral ty gumáky. Nikdy jsem se z toho nevzpamatoval!...Můj Gabriel - jak já ho miloval!“

„Jak smutné...“, řekla Tlustá Berta a začaly jí smutkem padat vlasy.

Dagmar si hluboce povzdychla. Nejspíš ji kvákání bláznů pořádně unavovalo. Zbývaly už jen dvě ženy a tím pádem dva příběhy s nimi svázané.

Dagmar si promnula oči a ukázala na ženu kolem padesáti let.

„Já jsem Zuzana Slavičková,“ sdělila nám žena sklesle.

„Ahoj, Zuzano,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Ráda cestuji. Našla jsem si přítele...až v Turecku,“ upravila si čelenku na hlavě a pokračovala.

„Mluvila jsem s ním na skypu dlouhé hodiny. Ale potom...“, Zuzka propadla v pláč.

„Co se stalo?“ zeptala se Tlustá Berta soucitně a s účástí.

„On se složil!“ Zuzka nemohla přestat plakat.

„Kdo? Ten z toho Turecka?“ povytáhla obočí Dagmar.

„Ale ne! Počítač...už si nemůžu s Abrahem psát!“ Zuzka vypadala zničeně. Všichni v místnosti stočili zrak na poslední ženu, která ještě nemluvila. Tlustá Berta vycítila, že právě teď je její „chvilka slávy“.

„Říkají mi Tlustá Berta,“ řekla hrdě.

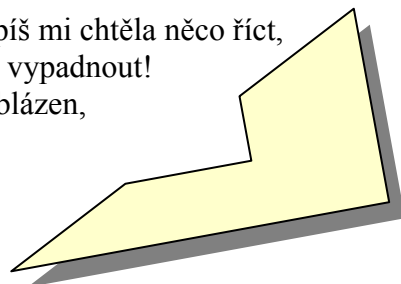
„Ahoj, Tlustá Berto,“ odpověděl sborově zbytek skupiny.

„Dělala jsem kuchařku ve školní jídelně,“ zasnila se. „Ale ujídala jsem jídlo...nemohla jsem si pomoci - bylo tak lahodné! Stejně nikomu kromě mně nechutnalo. A bylo ochuceno jednou geniální ingrediencí! Ano...správně! Byly to moje vlasy, které neustále padaly do jídla. Nevěřili byste, jaký to tomu dodávalo šmak! Ale studenti to nechtěli jíst...rozmazlenci! Přitom to chutnalo tak...dokonale!“ Berta se podívala hladově kolem, jakoby každou chvíli chtěla sníst někoho z přítomných.

„To už stačí,“ stoupla si Dagmar značně rozčilená a otočila se ke mně. Nejspíš mi chtěla něco říct, ale... Já jsem byl už dávno u dveří a myslel jen na to, že chci co nejdříve vypadnout!

Cestou domů jsem si neustále dokola opakoval, že už nikdy nebudu takový blázen, aby mě napadlo být psychiatrem...!

...Inspirováno skutečnými událostmi...

Na tomto čísle se podíleli:

Tereza Šťastná, Eliška Matějčková, Johana Polomíková, Vendula Batová,
Lea Trčálková, Johana Čadová, Mariana Žárská a Radek Preis

Tak ahoj u dalšího čísla :o)